

Nystart

Den lilla bakgården till telefonstationen låg alltid i mörker, vilket inte många sett med egna ögon.

Låsgrinden vid infarten hade satts på plats långt tidigare - året när Televerkets bilar målades om, fick nya firmanamn på dörrsidorna och kördes iväg någon annanstans. Själva huset tömdes på folk men förändrades inte, såvitt man kunde se. Inte utsidan med sina smala skottgluggar till fönster iallafall, och insidan visste vi inget om ännu. Bakgården, den låg liksom därinne i ett schakt - inklämd mellan den putsgrå funkisfasaden och det lilla klippstup som bildats när man sprängt ut plats för telefonstationen under kriget.

Den här våren blev vi utkastade från källarlokalen mittemot. Våra förut så ambitiösa, vildsinta rollspelskvällar hade urartat till rastlöst soffhäng; bidragen från SVEROK upphörde och ingen hade pengar att lägga till lokalhyran. Vi var åtta kvar i föreningen när vi hamnade på gatan med våra saker, en majdag när solen gav byggnaderna längs gatan knivskarpa konturer.

”Fan”, sade Nils. ”Men vad gör vi, lägger vi ner?”

Vi var alla arbetslösa eller något slags halvhjärtade studenter. Boende i tredje hand, i bäddsoffor eller studentrum. Där och då, på trottoaren bland kassar och kartonger, insåg vi tillsammans hur lite vi faktiskt hade. Och att ett enda ord från någon av oss skulle kunna avsluta det på ett ögonblick. Ingen sade någonting.

Johannas flackande blick föll till slut på det bommade huset mittemot, som badade i solsken.

”Hallå… vad ÄR det där för en kåk egentligen? Ser ut som ett fängelse.”

”Tror det var nåt med Televerket förut”, sade jag – den ende av oss som alltid bott i kvarteren.

”Ett välkänt ungarshotell för hamnarbetare i Rostock.” Sade Alexis med en oväntad tysk accent. ”Jag rekommenderar D-korridoren om ni gillar kortspel.”

Ingen sade någonting mer.

Samma natt kom vi tillbaka. Nils och Alexis hade sysslat med parkour, och visste var man kunde låna rep för klättring. Efter några nervösa rundor fram och tillbaka kom vi fram till att man nog kunde gå upp över berget, och sedan klättra nedför stupet in på bakgården. Nätterna var mörka ännu, så vi lyste varandras väg med mobiltelefoner. Bakgården var som ett svart hål, som vi tysta lät oss försvinna ner i.

Väl nere på den lilla asfaltsplanen förstod vi att vi hade hittat en annan värld. En egen. Det frasade till som av vissna löv när Nils försiktigt slog sönder ett källarfönster.

Nästa natt installerade vi oss på allvar. Vi tog dit våra saker, och bestämde att ett källarrum mot gården var vår nya föreningslokal. Efter några nätter pågick våra rollspel i hela huset, och tog sig nya former. Överallt i huset fanns saker lämnade kvar! Det var som att man bara avbrutit allt och gått därifrån. Kontoren hade papper och pärmar på borden, mötesrummen var dukade med block och vassa pennor. I en korridor fanns bäddade övernattningsrum, med namn på dörren motsvarande namnskyltar på kontoren längre bort.

Det bara blev så, att vi blev dem. Var sitt namn. Var sitt kontor, ett övernattningsrum, var sin titel och position i företaget. I början bytte vi ofta, men snart visste alla vilka vi var och tog oss an vårt arbete och våra nya liv. Alexis härskade i chefsrummet och höll dygnslånga utvecklingssamtal med oss i personalen. Johanna drev ett IT-projekt med mig som teknisk konsult, och lät mig sova hos henne. Nils gjorde saker i källaren och blev mer och mer förändrad även till det yttre. På nätterna tände han ljus och samlade oss på bakgården.

När vi någon gång kikade ut genom de smala, dammiga fönstren såg vi tvärs över gatan – hur vår gamla klubblokal revs ut och blev lägenhet, och hur huset renoverades och såldes som bostadsrätter. Det var inte det att vi var borta från den världen. Det var bara det att vi bestämt oss för att vara någonting annat, något som rymdes bättre här inne än där ute.

”Minns ni det där”, frågade Nils och nickade ut mot gatan. Och visst mindes vi.

Nästa vår ska vi putsa fönstren och bryta upp grinden, och bli tillgängligare för våra kunder i området.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Steffepeffe med Poeter.se id #12550 innehar upphovsrätten